

vil meget gerne fra regeringens side indgående drøfte, hvordan vi kan nå en hurtigere nedbringelse af underskuddet – vel at mærke hvis det kan ske på en måde, der ikke svækker aktiviteten eller ødelægger beskæftigelsen i vort samfund.

Jeg tror, det er helt, helt afgørende, at vi nu som en hovedlinje i den økonomiske politik fastholder trygheden og tilliden til, at der er en fremgang i beskæftigelsen, der er stabil, solid og stærk, og som kan få lov til at slå igennem i de kommende år.

Jeg kan ikke tilbageholde en enkelt bemærkning i forhold til det, der er blevet sagt om underskud og gæld og offentlig velfærd, som en kommentar til de kloge ord, hr. Erhard Jakobsen sagde et par gange heroppe:

Regeringen og oppositionen er ikke uenige om, at vi hurtigt skal af med underskuddet. Men vi skal lige huske, at det offentlige altså opgør sin formue og sit underskud på en anden måde, end en privat virksomhed ville gøre det. Og som hr. Erhard Jakobsen rigtigt påpegede det, undervurderer vi, hvor stor en arv i reelle goder vi efterlader til den kommende generation, fordi vi har opbygget et ordentligt velfærdssamfund, som også er til stede i form af nogle fysiske værdier, som vi kan trække på i ganske mange år.

Men jeg tror også, der er grund til at understrege det andet, hr. Erhard Jakobsen sagde, nemlig at for vældig mange mennesker og især de mennesker, der økonomisk ikke er de mest velaflagte, er de offentlige velfærdsgoder en meget afgørende del af deres tryghed og deres realindkomst. Og derfor er et angreb, der frontalt sætter ind imod disse velfærdsgoder, også noget, der kan destabilisere hele den økonomiske politik ved at udløse nogle helt andre krav.

Når nu en vækst i beskæftigelsen er ensbetydende med større velfærd og mindre underskud, kan man jo spørge: Hvorfor så ikke gøre meget mere nu? Det er især et spørgsmål, vi møder fra venstrefløj, fra SF og Enhedslisten. Dertil kan vi så svare, at vi jo ikke kan tillade os flere udgifter i form af gratis offentlige goder, end hvad vi langsigtet tror der er vilje til at finansiere over skatterne. Det er det ene.

Noget andet, vi skal lade være med at tro, er, at vi for den offentlige sektors vedkommende kun kan få bedre resultater ved at bruge flere ressourcer. Jeg synes, der fra mange sider er sagt kloge ord i debatten om, hvor vi inden for vores offentlige service godt kan bruge ressourcerne bedre. Hospitalsvæsenet er blevet nævnt:

muligheden for mere målrettet og mere præcist at anvende de folk, der er højt specialiserede, til det, de er uddannet til, og bedre ledelsesformer. Alt det er temaer for vores offentlige sektor, som regeringen fortsat er dybt optaget af at sætte skub i debatten om og se resultater i.

Man kan også spørge: Hvor hurtigt kan vi gå frem? Og det er den anden betragtning, jeg gerne vil nævne: at vi ikke kan sætte så meget tryk på økonomien, at vi ikke har tiden og redskaberne til at løse de problemer, der vitterlig er på arbejdsmarkedet i forholdet mellem, hvad det er for nogle krav, de mange nye job, som vil vise sig, stiller til folk, og hvad folk kan. Det er det, man kalder arbejdsmarkedets strukturproblemer, og de kræver tid. Man kan ikke skabe hundredtusinder af job til specialister, som ikke er der; så overopheder man økonomien, og så skaber man flaskehalse, inflation, højrente, udhuling af konkurrenceevnen og dermed i sidste ende et samlet tab af beskæftigelse i vort samfund.

Derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi i forbindelse med disse forhandlinger om finanslovsforslaget kan enes om at få gennemført et fornuftigt serviceeftersyn af arbejdsmarkedspolitikken: at få sørget for, at uddannelsesindsatsen er på plads præcis de steder, hvor den skal være på plads, og få sørget for, at der er mennesker til rådighed for rigtigt arbejde, når der er rigtigt arbejde at få.

Hr. Frank Dahlgaard var på et tidspunkt inde i debatten og mente, at regeringen er en Fætter Højben-regering. Det ved jeg ikke om den er; hvis den et øjeblik prøver at være det, bliver den jo altid trukket ned på jorden igen under debatterne. Men hr. Frank Dahlgaards pointe var i hvert fald rigtig: Nu er vi, som alle ved, inde i et uomtvisteligt økonomisk opsving, og så er det frygten for inflationen, der lurser, og den får renten til at stige, sagde hr. Frank Dahlgaard.

Fru Anne Birgitte Lundholt var inde på det samme. Hun sagde, at renten er steget af hjemlige grunde.

Ja, ja, hvordan mon det egentlig er? Nu skal man jo for det første huske på, at renten altså endnu ikke er oppe på det niveau, som den var på, da denne kreds af partier overtog regeringsansvaret, og for det andet, at rentespændet i forhold til Tyskland heller ikke er større end dengang. Men derfor kan det da godt være, at det har haft en virkning på det psykologiske plan, at der er nogle på finansmarkederne, der har ageret sådan og dermed påvirket vores rente ud fra en frygt for inflation.